

Szerkesztőség:

Petőfi-utca 1. szám II. emelet
Bérmontellon levéltek csak ismét
késztől fogadunk el.
Kéziratokat vissza nem küldünk.

Kiadóhivatal:

Petőfi-utca 1. sz. (Ungerleider Albert
könyvnyomdájában.)

Hirdetések díjazás szerint.

Egyes szám 5 kr., Gannep- és vasár-
nap utáni szám 3 kr.

ARADI KÖZLÖNY

POLITIKAI, TÁRSADALMI és KÖZGAZDASÁGI NAPI LAP.

Megjelen hétfőn és keddnapon után is.

Előfizetési árak:

Helyben házhoz hordva.

Egyes évre	12 frt
Fél évre	6 frt
Negyed évre	3 frt
Egy hónapra	1 frt

Vidékire postán küldve:

Egyes évre	14 frt — kr.
Fél évre	7 frt — kr.
Negyed évre	3 frt 50 kr.
Egy hónapra	1 frt 20 kr.

Hirdetések helyben ártanak.

Szállalékok nem adunk.

Vilmos császár és a liberalizmus.

Bécs, október 29.

A világnak akarva nem akarva meg kell barátkozni II. Vilmos császárral nem valami nagyon sima és hajlékony módon: itt már teljes mérvben megbarátkoztak vele s nem igen ütköznek még a fiatal császárral mint fiúnak nemileg különös magaviseletén, sem a gyakoriságon és élességen, melylyel a Hohenzollern-ház jelenlegi feje a liberalizmus ellen állalkod és a porosz liberálisok ellen különösen eljár. Azon egy momentumot veszünk tekintetbe, hogy II. Vilmosnak merev konzervativizmusa az európai konzervativizmus felől, sőt első sorban ezt tekintő főcéljának s ebben megnyugszik. Egyrészt a német liberálisok kipróbált politikai jellemre kizár minden kompromisszumot, mely császár és nép közt helyet foglalhatna s anynyira élesedhetne, hogy általa Németország békés fejlődése meggátoltnék s a békének ezen színtje természetes hivatalára képtelené válnék: másrészt az oly szigorúan fellépő fiatal császárhoz hasonló jellemnek már sokszor láttuk, hogy idővel s ha tapasztalatuk megéri, enyhébbek s így liberálisabbak is lesznek — vide Bismarck, ki egy ultrareakcionárius fiatalság után, a férfiskerek magaslatán, határozta el magát, hogy a liberálisokkal tart s még a mogorva aggkorban, a mindig hatalmasabban növekvő önféjesség mellett is mindig liberálisabb, mint volt a fiatal junker Bismarck.

Vilmos ma elidegeníti magától szabadulva alattvalóit; majd meg fog valót barátkozni, ha kell; konzervativizmusa semmire sem vet árnyat a valóban való szövetségi viszonyára, kik pedig Magyarországon liberálisak vagyunk s mintegy észak-észak-keleti szögben mozgunk, — nem még a határozottan liberal-demokratikus Olaszországgal való szövetségi viszonyára sem, melynek dinasztiaja iránti szeretete a német császárnak — a szent atyánál tett látogatása óta — éppenséggel szenvedélyessé lett.

Mint II. Vilmosmal, épp úgy vagyunk

délkeleti szövetségesünkkel, Milán szerb királyal is. Vezető körünk valószínűleg szívesebben látják vala, ha ő ama gordiusi csomót, melyet neki a rossz tanácsadókkal bíró neje kötött, nem oly vadul s önkényileg vágja ketté; a néphez intézett manifestumával s egy új alkotmány kidolgozásával is sokkal élesebben vitte ki működési tervét, mint a hogy azt itt körvonalozta: de végre is itt senki sem akar a barátságos uralkodó felett gyámkodni s egészen meg vannak nyugodva, hogy őt az iránta oly jóakaró udvarunkhoz való hűségben és haladatlanságban megmaradni látják. Minden egyéb őt magát illeti s ő épp oly okos, mint bátor.

Igy tehát a legfontosabb s a legbecesebbre vonatkozólag, ez a béke fenntartása, tökéletesen nyugodtak: az Oroszországtól való borzongatást tulbulgó offenzívusok a saját kezükre ríszkírozták meg és — felültek vele.

A lelkesítő kongruen-ügyben a vallás- és közoktatási miniszter a következő intézményt becsatolta ki: A vallás- és közoktatási miniszter. 1774. elu. sz. Előfordult azon eset, hogy a mindkét szertartású katolikus alsóbb világi papság kongruen-ügyének rendezése céljából megjelölt összeírások hitelesítése végett már a közgazdatisági hatóság közreműködése kéretett ki. Miután azonban 6 cs. és apost. kir. felségének m. é. március 10. 22-én kelt legfelsőbb elhatározása szerint a kongruen-ügy rendezése bizonyos előleges elvi kérdéseknek az e részben alakítandó egyes bizottság által leendő megoldásához van köve s ezek még ma napig végleges megoldást nem nyertek: azért, nehogy a kongruen-ügy rendezése céljából netán már megjelölt összeírások közg. közvegek általi hitelesítése az említett előleges elvi kérdéseknek 6 cs. és apost. kir. felsége által elrendelt módok megoldása elé bármilyen praesjudiciál akadályokat gúrdíthessen, kéremtlen vagyok kijelenteni, hogy az eddigi összeírást csak oly magánmunkálatnak tekinthet, melynek hitelesítésére a közgazdatisági közvegek nem hivatnak. — Az okmány alá Csáky gróf neve van írva s október 11-én kelt.

Strossmayer és a jezsuiták. A P. L. igen kalandos híreket közöl Rómából, a diakonári püspököknek a Vatikánban szemben való helyzetéről. E szerint Strossmayer a római kúria-

nál a jezsuita befolyás tartja. Ez a körülmény annál érthetőbbnek látszik, mert annak idején a diakonári püspökök is azok közé tartoztak, akik a pápai eszathatatlanság dogmája ellen felszóltak. Hogy a jezsuiták most mégis Strossmayer partolják, annak a magyarázata az említett római levél szerint ez: IX. Pius idejében egy nagytudományú német augustinus barát: Theiner páter volt a vatikáni könyvtár prefektusa Theiner páter, a ki fiatalabb korában bizonyos tekintetben „szabadelvű” nézeteiről volt ismert. Pius pápa megbízta, hogy a vatikáni könyvtárban felhalmozott gazdag források alapján írja meg XIV. Kelemen pápának, a jezsuiták eltörlőjének történetét. Theiner munkához látott s az első kötet el is készült egészen, de nem nyerte meg a pápa tetszését, mert túlságosan heveséggel támadt a jezsuita-rend ellen. A könyv nem jutott a nyilvánosságra s Theiner nem sokára kegyvesztetté lett. Ezt is a jezsuiták munkájának tartotta s ezért még nagyobb elkeseredéssel gyűjtött minden ellenük szóló adatot. Mikor már halála közeledett, barátai biztatták, hogy biztosítsa az összegyűjtött adatokat és okleveleket. Theiner ennek folytán gyűjtömenye egy részét egy lengyelre bízta, kinek azonban Theiner halála után az volt az első dolga, hogy az okiratokat kiszolgáltassa a kúriának s ezek most ott vannak letétben. A másik részt azonban Theiner elküldötte — Diakovára, Strossmayer püspökhöz. Ezek az adatok most is Strossmayer birtokában vannak s — mint az említett levél mondja — a jezsuiták most azért vannak Strossmayer partján, mert érdekükben áll, hogy ezek a birtokában lévő adatok ne jussanak nyilvánosságra.

A regále-ügy tárgyalása.

A képviselőház regále-ügyi bizottsága hétón folytatódott ülését tartott, melyen Tisza Lajos gróf elnök bemutatta a regále-ügyi törvényjavaslatokra vonatkozólag Modor-Bazin és Szt.-György előteremtői, Mikolecz, Sárosi, a Pozsony kerületi kereskedelmi és iparkamara és Széll Miklós névvel megjelölt személyek által benyújtott javaslatokat.

Láng előadó felolvasa az újonnan szövegeztet 5. §-t, mire Bokros és Szentiványi ismételve amaz óhajuknak adnak kifejezést, hogy a 8-szoros levonásnak csak akkor legyen helye, ha igazoltatik, hogy az adóeltérőletnek a jogosult maga az oka.

Falk Miksa megvallja, hogy a javasolt módosításokat egyáltalában nem szívesen fogadja el. Legjobban szeretne volna az eredeti szövegeztet, mert méltányos és logikai dolognak tartja, ha az állam azt mondja: a mely jövedelem rám nézve nem létezik ott, a hol követelné volt jogom, az rám nézve nem létezik ott sem, a hol fizetnie vagyok köteles. Azonban szólni akar királypártibb lenni, mint a király és miután a miniszterelnök ama nagy koncepciót már megadta, nem akarja azt ellenézni; de kéri a bizottságot, hogy a koncepció ki ne terjesztessék még messzebbre is. Elfogadja az előadó által javasolt szövegeztet. A bizottság a szakaszt az előadó szövegeztet szerint fogadta el.

Ezután áttért a bizottság a kártalanítási törvényjavaslat részletes tárgyalásának folytatására. Az 5. §-s és a 6-iknak ama része, mely az ingatlanokért esetleg adandó kártalanításra vonatkozik, töröltetett, miután a bizottság egy előző szakasz tárgyalásánál mellőzte az ingatlanok megváltására vonatkozó rendelkezés felvételét.

A 6. §-s ama része, mely a forumok megállapítására vonatkozik, az előző ülés megállapodásai által már eldöntöttnek tekintetett. Szentiványi kijelenti, hogy fontartja a forumokra nézve az előző ülésen kifejtett nézeteit, s azt hogy az első forumon való eljárásra kiküldendő tagok megkesztessenek. Unger azt tartja, hogy a megkesztés kérdése az előző ülésen nem volt eldöntve.

A bizottság hozzájárul ahhoz, hogy a közgazdatisági bizottság albizottságának tagjai letelgyék az adókezelési törvény 21. §-ában formulázott ünnepélyes fogadalmat. A §-s ama része, mely megállapítja, hogy az eljáró hatóságoknak különösen mely kérdések eldöntése tartatik fenn, rövid vita után érdemleges módosítás nélkül elfogadtatott.

7-ik §-nál (kártalanítási eljárás) Ungerer azt javasolja, hogy ha valamely igény jogosult lakását a hatóság nem tudja, szőlítessék fel az illetékes bíróság gondnok kijelölésére. Bokros mellőzendőnek tartja azon rendelkezést, mely szerint azért, hogy valaki jogi utat ne adozott s nem tudható, ki adozott helyette, bejelentését tárgyalás s kinalgatás nélkül vissza lehet utasítani. A lizo isag hosszabb tárgyalás után kimondja, hogy ha az illető nem található fel, a kézbesítés az eljáró hatóság által azonnal az illető költségére kinevezendő ügygondnok kezéhez történik. Bokros indítványára szintén elfogadtatott.

A §-tólós pontjában a 14 napi határidő helyett Feszt indítványára egyöntetűséggel szempontjából 15 nap tétellett.

A 8. §-nál felvetettett ama kérdés, hogy a kártalanítás összegének egyezségi megállapítása iránt való tárgyalásra ne csak a jogosultak hívassanak meg, hanem azok is, a kik a kártalanítási összegre igényt támasztanak (t. i. a hitelezők), továbbá, hogy az egyezkedési tárgyalás nyilvános legyen. A bizottság abban állapodott meg, hogy a hitelezők meghívása mellőztessék s csak az előző szakasz értelmében végleg vissza nem utasított jogosultak hívassanak meg.

Szentiványi kijelenti, hogy az egyezség amaz esetben is, ha a közeg valamennyi fogosultjával megkötöttet, eset. leg teendő véleménynyilvánítás végett a közgazdatisági bizottság albizottságához terjesztessék.

Falk a miniszterelnök megjegyzi, hogy ez esetben szükség nélkül igen sok teendővel terheltetnek az albizottság.

A bizottság érdemleges módosítás nélkül elfogadja a §-t.

A 10-12. §§ ok változatlanul elfogadtattak, kimondatván, hogy a közgazdatisági albizottság tagjainak érdekeltiségi kérdését az eljárás ügyrend fogja szabályozni. Az épületek s a beltelkek esetleg a kártalanításra vonatkozó 13. és 17. §-ok töröltettek.

Horváth h. Gyula kíváncsún tartja, hogy a megállapítandó jogokról főkönyv vezettessék, melyből mindenkinek jogáról biztos tudomás és áttekinthetőség legyen szereshető.

Bokros azt tartja, hogy nem decentralizálva, hanem a pénzügyminiszteriumban lesz vezetendő oly bejegyzési s előjegyzési könyv, melybe minden tulajdonosi ábramlás és zálogjog a beérkezés sorrendje szerint bevezettessék, hogy orizant a törvényben történik intézkedés.

A bizottság abban állapodott meg, hogy ez iránt a törvényjavaslat tárgyalásának végén formulázott javaslat előterjesztése után fog határozni.

KÜLFÖLD.

Antiboulangista tüntetés. A „Párisi szíma” írja: A saile Wagram tegnap este mozgalmas jeleneteknek volt színhelye. — Boulangisták rendezték itt a gyűlést, de fele a jelenlevőknek határozott boulangista ellenes elemekből állott és leginkább a Joffrin által vezetett possibilista pártból került ki.

A mintegy 600 tagból álló gyűléseket 9 órá felé hozzáfogott a bureau megakallásához. Hiába való erőlködés; a possibilisták iszonyu zajt csapnak, a boulangisták,

Az „ARADI KÖZLÖNY” tárczája.

(Október 31.)

„Az egér.”

(A mai premiere.)

— Az „Aradi Közlöny” eredeti tárczája. —

A harmadik drámai újdonsághoz ma este lesz szerencsénk, s nagy érdeklődés nézünk az előadás elé. Mert olyan fura darab ez. Egyetlen egy férfi, s öt elsőrangú nő szerep. Pailleront ismerjük már, végig mutattunk akárhányszor az „A hol unatkozunk”-ban, s megtapsoltuk a „Szikrá”-t. Ez a vigjátéka nem olyan értékes, mint az „A hol unatkozunk”, de olyan szellemes, hogy elragad. Csupa jó kedv, pattogó élcs és sok megkapó helyzet.

A darab meséje különben röviden ez. Max de Simiers marquis tökéletes nagyvilági ember, ki már közeledik a negyven évrész a nélkül, hogy ez eszébe jutott volna, ha barátai minduntalan nem ismétlik neki: „Tudod-e Max, hogy korodhoz képest még igen jól tartod magad!” Ez a megjegyzés kétségbeeséji. Elhagyja Páris, falusi kastélyába menekül, hol senki sem fogja vándorlását észrevenni. De a falu nem mindig jelent magányt. A Loire partján Max egy gyönyörű nőt, Woiska Klotild grófnőt, fődöz fel, kit azelőtt jól ismert Párisban.

A grófnő pompásan berendezett kastélyban kezdődik, bonyolódik és végződik „Az egér” három felvonása.

Woiska grófnő különben se nem leány, se nem hitves, se nem özvegy; ellenállhatlan vonzódásának engedve, családja ellenzése dacára, férjhez ment egy lengyel főurhoz, ki azonban csakhamar korhely, mihaszna embernek mutatja be magát, s boldogtalan házasságuk néhány éve múlva egy elmeegyógyintézetben kellett őt elhelyezni.

A grófnő így félig visszanyerve szabadságát, mely azonban mégis fogva tartásem élt vissza azzal, hanem falusi kasté-

lyába menekült, hol teljes visszavonultságban él anyjával Moisanndával és Mártá nevé kis mostoha testvérével, kit Moisanndó így ír le: „Mártá egy levestől szemt, félénk magaviseletű ruhás fiatal leány, kit „az egér” címmel ruháztunk fel, minthogy mindig nesztelenül jár-vel, úgy, hogy belépését nem lehet hallani.”

Simiers és a grófnő találkozás és vidéki elhagyatottságban természetesen gyorsan nagy bizalmasságot fejtett ki közöttük a dacára, hogy érintkezésük a legtisztességebb, mégis elkézenek körülöttük autogni. A kastélyban mindennapos plebános beszélés e dologról az anyával Moisanndával s abban állapodtak meg, hogy Max zsemelt a grófnőtől Mártá felé fogják fordítani, mint a ki teljesen szabad s már nem is egészen gyermek. Max azonban folyton csak gyermeknek, kis babának tekintti az „egér”-t, s gyöngéd ugyan, de szarkasztikus gunyolódásaival üldözi és végig sérti.

A grófnőt mindjárt az első felvonásban két párisi barátja: Sagancey Hermin báróné, ki elváltan él férjétől és Rimbault Pepa kisasszony (ki korából 26 évet vall be) látogatják meg a kastélyban. Az unalomtól tartva már-már lávozni készűlnek, midőn a jölekt Moisanndó elmondja nekik a marquisra vonatkozó tervét. Ekkor elhatározzák hogy maradnak, mindegyik azzal a titkon feltett szándékkal, hogy magának hódítja el a marquist, nem törődve sem Klotilddal, sem Mártával. Klotild különben kénytelen is nekik a tért átengedni, mert jegyzőjétől táviratot kap s azonnal Párisba kell mennie. Csak sejteti, hogy özvegyegéről van szó.

Maxot ezalatt körülveszi a két párisi nő, s különösen Pepa kisasszony veti ki rá halóját. Népnépep lévén a faluban. Max több tárgyat nyert a tombolán, s ezeket a hölgyek közt kiosztja. Mártának egy kis babut nyújt át, a mit azonban ez bosszusan eldob és sírva fakad.

Max vigasztalni kezdi. megsajnálja, kérdezték és rájön, hogy a kis „egér”, ki mostoha anyja és testvére házában hamu-

pipókának érzi magát, szereti őt. — Max természetesen nem törődik többé Hermin és Pepa kaczerkodásával, hanem egészen Mártá nyilatkozatát szerelme foglálja el, s töprengébe esik, hogy viszonzhatja-e ezt, korára való tekintettel.

Alkonyatkor a grófnő hazajön és megérkezősekor két árny (Mártá és Max) meknekül. Meg akarja tudni a valót, mert csakugyan özvegyegé lévén, most már feleségül mehetne Maxhoz, de valami előzete óvatosságra inti. A marquis ugyanis éppen tőle kér tanácsot, a neki mondja el szerelmét Mártá iránt.

Klotild leközdi saját érzelmét s elősegíti Mártá és Max egyesülését.

Ime a vigjáték nem bonyodalmakban, de a részletek változatosságában gazdag felolvasa. Sok a költői vonás, főleg az „Egér” jellemének több oldalú megvilágításában. A Dialogok lüktető ereje, frissesége, a gondolatok ezikázása, a szinpadon uralkodó magamasság mindvégig jótékony. An felvilágyozó hatással volt — a nemzeti szinpadon, a hol a darab előadását a tavasszal láttuk.

A sikert a mi szinpadunkon is biztosítottak tartjuk, mert a szereposztás szerencsés, s a betünülés gondos volt. A főpróba ma igen jól folyt le. Látszik, hogy mande-nik szereplő ambícióval fog megteleelni szerepének.

Látszat és való.

(Regény öt könyvben.)

— Az „Aradi Közlöny” számára németül fordította: —

DENISE.

Harmadik könyv.

(39-ik folytatás.)

E közben ismét megkezdődött a zene és a négyes figurái megkezdődtek, miket Fritz csak gőpösen követett. Szeme egyedül csak a táncosnőjére volt szorozva, kinek arcát élénkebb pir borította el s kinek szemei az est izgalmatól málybál fényben ragyogtak. Mindekettön inkább a szüneteket kedvelték, melyek alatt egy-egy halikán süttögtél szó, a többiekől észrevétlenül, utat talált a színpadra.

— Minő választ kapok? — kérde Fritz. Ne emlékeztessen egy róza a hajából ezen első balesetre mint a hogy a réti virágok emlékeztetnek találkozásunkra a Brocken hegyen?

— Es miért? Mit érdeklit önt végre egy virág? — válaszolt Ida, Fritz nézve. — Ily kisönyv ereklékben rejlik az élet összes költészete és legbolygabb perceknek emléke, még akkor is, a mikor a zord való már régen ránehezedett szűz sulyalval.

— Tehát a való az életben mindig ellensége kell hogy legyen a boldogságnak. — Legtöbbször az, — válaszolt Fritz, megorozva Ida kezét, — és minthogy az emberi szívnek szüksége van boldogságra, bánatjában a szép emlékekhez ragaszkodik ha már nemképe elő s rni a boldogságot.

— En azt hiszem, hogy egy férfi mindent elérhet, ha egész lelkierőjével iparkodik.

Egy kortáncz félbeszakította a társalgást, csak a szemek beszélhettek.

— Egy férfi elérhet mindent, — kezdte ujra Fritz, — ha annak elérése, mi után törli magát egyedül tehetségeitől és nem egy második személytől függ. Akkor a szerencse szőzja a sorsjegyeket és nem részaiti mindig előnyben a legméltóbbat.

— Néha mégis, — válaszolt Ida akadozva.

— Akkor is, a mikor egy férfi élete boldogságot egy leányszív határozatától teszi függővé? — kérde Fritz.

Ida hallgatott és Fritz érezte, miut részket a fiatal leány kezé az övében. Neki is erősen lüktetett a vére a halántékában és feje és szive oly izgalomban voltak, mit erős akarata dacára nem tudott leküzdöni. De ujra egy kortáncz szakította félbe a szö-vött fonalat.

— On még egy válasszal tartozik nekem, Ida — suttogta Fritz, miután mind a ketten ismét elfoglalták helyüket. Nevét az 3 szájából hallva, különösen hatott a fiatal leányra. Fritz még eddig sohasem nevezte őt Idának. Tekintetük találkoztott, de a fiatal leány azonnal lesteit szemeit.

— Igen! — lehetett — majdnem öntudatlanul az utóbbi, egy idegen akaratától kényszerítve.

— Hogy magyarázzam ezt az „igent”, Ida?

— A — a hogy akarja. — Akkor sem vonja vissza a szavát,

ha a kérdés így hangzott volna: Ida, szeretsz?

A fiatal leány ajkai mozogtak, de beszélni nem tudott. Lehajította fejét és hirtelen apátság borított el arczát. Fritz aggodalmasan térdé Ida karját az övébe, attól tartva, hogy elájul. Ekkor a rendező fel-szóltotta a táncosokat az utolsó tőrre. Ida összeresztett és a vér ismét visszatért arczába.

— Jöjjön, jöjjön, — kiáltott, magával vonva Fritzet.

A kellő pillanat határozat nélkül mult el. Fritz a négyes után már nem talált többé alkalmat kérdése ismétlésére, mert Idát azonnal körölgöttek az urak.

Alg vezette vissza a fiatal leányt a helyére, mikor Kattwitz, a ki az egész tánc alatt szemmel tartotta Idát és a doktort, oda furódott és elhalmozta a fiatal leányt bizelgessivel, melyeket azonban Ida valószínűleg alig hallott, mert gondolatokba merülve tekintett maga elé és csak szorakozottan és egyhanguan felelt. Kattwitz azt nem lát-szott észre venni.

Minthogy ebben a pillanatban Budo közeledett, Ida feléje fordult, mi által szinte hirtelen fordított Kattwitznak. A tiszt köny-nen ajkára harapott, de ez érthető elutasítás dacára sem tagított. Mialatt Budo egyenlány udvarias szót váltott Idával, ez felélt és látszólag minden szándék nélkül babrált egy rózsával, mely valószínűleg kioldódott és minden igyekezetének, hogy azt ismét megerősítse, ellentállott. Fritz, a ki nem remélte többé a párbeszéd folytatását, épen el akart bucsuzni, mikor a róza kisiklott Ida kezéből és a földre esett. Fritz gyorsan utána hajolt, de Kattwitz már megelőzte. Ragadozó mádként vetette az magát az értékes prédára.

— Nagyságos kisasszony, — kiáltott, — tegye a megtaláltat a halandók legboldogabbjává és engedje meg neki, hogy alázatának jelekül az ön színet viselhesse. — Es azonnal egyenruhájának gomblyukába akarta a rózsát tűzni.

Ida szemei a dültől felvillogtak.

Nem vagyok várkisszony és nincs szükségem lovagokra, a kik szímetet visel-jék, — mondá röviden. — Kérem Kattwitz ur, adja vissza a virágot.

De nagysád, talán csak nem lesz olyan kegyetlen? Ez a hulló róza ídés volt nekem az égből, mely azt kiáltotta felém, hogy ezen jelen fogsz győzni, és én most...

hogy ezeket elnémissék, még ezeknél is jobban kiabálnak. A semlegesek nagy része orlétozás által felkelti az egyik pártot a másik ellen. A szónoki emelvényen egymás után megjelennek Vergoin, Menorval és Andrieux; de a minden oldalról felhangzó zsívaj miatt egyikük sem képes szöhoz jutni és gyors egymásutánban elhagyják a szónoki emelvényt. Lassan-lassan a kedélyek mindjobban neki haválnak és titlegelése körül a dolog. — A terem körülbelül pontján összevesznek. Végre a boulangisták a kezesülnek az emelvényen és felhívják az ellenpártot, hogy vonuljanak ki a teremből. — A possibilisták azonnal előre rohannak és a valóságos csata veszi kezdetét. A semlegesek erre visszavonulnak, hogy a küzdőknek több szabad hely legyen. Eleinte a possibilisták visszavetődnek, de csakhamar új támadást intéznek és legerősebb a boulangistákat az emelvényről. E pillanatban Charles Lullier a kommune volt tagja revolverrel a kezében fölrohan az emelvényre és az antiboulangistákra csap le a revolverrel. Szerencsén, hogy a golyó nem talál senkit. — A possibilisták egy pillanat alatt az emelvényen teremnek, fölfele terítik Lulliert és felholtra vetik. Lullier két készszerűt is kapott és pedig az egyiket a nyakán, a másikat pedig a mellén, de utóbbinak erejét felfogta a zsebében volt vastag tárcsa. Lullier védekezése közben még háromszor elcsúsz a revolverrel, miután azonban kezét fölfelé irányítva tartja, a golyók a plafonba verődnek. A terem tulajdonosa ekkor, hogy véget vessen a veszekedésnek, eljött a légszusz. — A sötétségben barát és ellenfél nem tudván egymásra ráismerni, kilétrik a terem. — Az utczán a veszekedésnek nem volt folytatása.

A Matin így adja elő az esetet: A boulangisták egy gyűlésének tegnap kellett tartania a Wagram tereben. — Már nyolcz órakor megkezdés napjazzal a közönség gyűlt össze. Parnetti polgár a tisztí kart indítványozta megalakítani a mindjárt az elnökön kezdtek. Az elnöki székre egymás után következtek Vergoin és Menorval, a mely követelmény csak növelte a rendetlenséget, mely öklöl és bottalcsékkal végződött. Egy munkás tehát új tisztikar választását ajánlotta. A boulangisták párt ellenfelei azonban a tisztviselők rohánnak: „E leve! Ki vele!” kiáltások közt! „Az elő rohamot nem sokára egy második követte és pedig több sikerrel, úgy hogy rettető szuszra láttak. E pillanatban Charles Lullier revolvert szű el. A dűrés pillanattal megdobbanást idéző elő a Lullier egyedül maradván a tribünön, füstölő feyverőt tartja. Az antiboulangisták székekkel ragadnak a tisztikar azon tagjaira dobják a legnagyobb dűhvel, a kik még az emelvényen maradtak. Aztán Lullier rohanat, ki még háromszor dördíti el a feyverőt, de pár pillanatra múlva lefegyverezve és jól elverve földre teperettik. Ez utolsó öszeküzdés alkalmával az emelvényen állók egyike az székkel oly keményen lett oldalba ütve, hogy menten lebukott az emelvényről, ígykezett ugyan felállni, de hasztalan, mert a következő pillanatban vérző sebében öszerozott. Ezek után fölösleges megemlíteni, hogy a gyűlés fölösztől a nélkül, hogy bármiféle beszéd tartatott volna.

Képviselőválasztások eredménye Romáriában. Bukarestből október 29-iki kelettel írják: A kamarai választások a kormány javára utóztak ki. A megvők már nyilatkoztak, még pedig a lehető legmegelőzőbb módon. Senki sem várta az eredményt, maga a kormány sem. Mig a konzervatívok legkitünőbb erők bejutottak a kamarába, addig a liberálisok hét jobbra

még ismeretlenlennak képviselve. A választások első napja volt legérdekesebb kétségkívül. Egy a kormánypárt, mint a liberálisok legkiválóbb férfiai voltak érdekelve. Argemesgyében Bratian Demeter, Radulescu, Brailaban, Blareberg Flevával, Covurlinban Rosetti miniszterelnök és Castargiu Lascar, Cogolnicean Mihály és Bratian Demeterrel, Falcinban Maioreson Titus miniszter Cogolniceannal szemben, mig Gorzsmegyében szintén Maioreson állott szemben Bibescuval, Jalomieza megyében Marghiloman miniszter Gradisteanul küldött, a vezérmegey Ilfov kiváló férfiakat küldött a küzdőterre, Carp, Germani minisztereket, Protopenesu fővárosi polgármestert és Man tábornagyot, Verneusen az antidi nasztikus szemben a liberális Bratian Demeter, Cogolnicean, Cantacuzen hercezzel, a harc mindentől a liberálisok teljes vereségével végződött.

A liberálisok legkiválóbb férfiakat jelölték a vereség annál sajnálhatóbb, hogy mindezek leverettek, mig a kormánypárti vezérek, mint Carp, Ghermani, Lahovari, Man tábornagy, Protopenes és mások, két söt három helyen is megválasztattak.

Maga Bratian Jon kamarai jelöltségre nem reflektált, szenalusi tagságra jelöltetett Ilfov megyéből, azonban bukasi kétségteleen látszik.

Második nap kevésbé ismert egyenisegek választása folyt a II. Collegiumban, de a kormány ezzel még nagyobb győzelmet aratott.

Az eddigi eredmények szerint a liberálisok törpe minoritása minden vezér nélkül Protopenes Demeter, Anastasius Tache, Delosa, Softa, Vrabie, Ene, Giezeszku Goulov egyszerű közviteléből áll, a kik bizonyára súlylval nem fognak birni a törvényhozó testületben. Konzervatívok közül már meg vannak választva: Batargiu Lascar, Lahovari Sándor, Apostolean, Man tábornok, Gradistean, Epurean, Gieha Demeter stb., mig a zsunimisták összes kiválóbb alakjai, mint Verneusen Blareberg, Carp, Rosetti Th., Maiorescu, Ghermani, Marghiloman, Constantinescu Gr., Radulescu Jon, Lahovari Sándor és a többi min. Egy sem maradt ki azok közül, kik valami vázzal bírnak.

Bratian pártja megvan semmisítve. Akkorai erkölcsi vereséget még part alig szenvedett. Minden liberális erősen érzi a csapást. Egy oly párt, mint a Bratiané, mely a román hadsereget annak idején győzelemre vezérlette, megszerezte az ország függetlenségét a királyságot, nem gondolt ekkora vereségre. Természetesen a saját, már a Bratiané, örökös szégyenforrónak tartja a hirdeti a választási aktust. Mig a konzervatívok között határtalan az öröm. A lakosság rokonszenvvel fogadta az eredményt. Mintha a nép megelégette volna a liberálisok uralmát, mintha érezte volna a súlyát annak a gyors haladásnak a mintha vágyott volna egy oly nemű nyugalomra, minőt a konzervatívok írték. Ez a nyugalom kétségkívül be fog állani. Az egész választás alatt egyetlen rendellenesség sem fordult elő. A lapok egyáltalában effélekül meg nem emlékeznek, a mi elég különös, mert Romáriában nem is választás, ha valamely komolyabb összehúzkodás elő nem fordul. Mint mondják, a királynak öszinte örömet szerzett az a körülmény, hogy a választások nagyobb kelemelenségek nélkül folytak le.

Vilmos császár Hamburgban. Hamburgból jelentik 29-iki kelettel: Vilmos császár ma délben ide érkezett a városi tanács tagjai által fogadtatott, kik

Versmann és Petersen polgármesterekkel jelentek meg a pályaházban. A császár kíséretében voltak: Moltke gr. tábornagy, Bismarck H. gr. Büttcher és Lucianus miniszterek. A császár az „Alsterlust“-ban villásreggelizett; azután kirándulást tett az Alsteren és d. u. 1 óraor érkezett a Jungfernstiegre, hol végig ment a felállított díszszázad arcvonala előtt, udvözölve a ki rendelt tiszteket. Ezután a városba jött a valóságos diadalmenetben vonult az ünnepiesség színhelyére. A százazatokra menő tömeg lelkesültsége leirhatatlan volt. A császár Versmann polgármester udvözölte a beszéde után felolvasta a vámasatlakozás hét éves múltjának történetét tartalmazó okiratot, mire a császár megette a kalapcsütéseket a szavakkal: „Isten dicsőségére, a haza ödvére és Hamburg jására!” A császár, a ki az ünnepiesség színhelyén komoly hangulatban volt, fölvidult, midőn a reá váró kisebb hajóra szállott a legnagyobb érdeklődéssel hallgatta a műszaki kíséret magyarázatait. Midőn a hajó az Elba hidja alatt elhaladt, ugyanakkor robogott keresztül a vasúti híd egy vonat. Ezután a császár a „Patriot“ hajóra szállt a kirándulást tett a kikötőbe. A császár azonnal a kapitányi hídra ment a szivarozgatva, vidáman tréfált a két polgármesterrel. — Delbrück kezét akart csókolni a császárnak, de az uralkodó ezt nem engedte, hanem kezét fogott Delbrückkel, szívélyesen ödvözölve őt. Sokat beszélgetett a császár Schurkkal. A nagy tengeri gőzhajókön levő közönség, mely hajók mellett a „Patriot“ cihajadt, leirhatatlan lelkesedéssel ödvözölte a császárt. A gyönyörűen feldíszített kikötőhidnál partra szállván, a császár kíséretével a Jenisch palotába ment. Vilmos császár pontosan 5 óraor érkezett a műcsarnokba, hol Versmann és Petersen polgármesterek díszes hivatalos egyenruhájukban fogadták és vezették a terembe. A császár tábornoki díszegyenruhát viselt, a fekete-szürke szalagjával. Az asztalnál a császártól jobbra Versmann, mellette Moltke gróf, a császártól balra pedig Büttcher állt. Szemben a császárral Bismarck Herbert gróf, mellette Gossler és Oswald szenator foglaltak helyet. — Az ebédén mintegy hatvanan vettek részt. — Petersen a következő pohárköszöntőt mondotta: „A város tanácsa és polgársága nevében hódolatteljesen ödvözöl Felségedet, a legbensőbb köszönetnek adva kifejezést, hogy Felséged ez ünnepi fényét jelenlétével megelégetett emelni. Felséged kegyeskedett megfigyelni bennünket, midőn előzőleg a leghatalmasabb népek lelkesült hódolatteljesen fogadta. Annál bensőbb köszönetünk Hamburg utolsó ízben történt meglátogatása alkalmával legszöb reményeink kísérték a Hohenzollernház ifju sarját és ma a német császárt ödvözöljük, ki hatalmas kézzel és lankadatlan erővel ragadta meg a birodalom gyeplőt. Császárukant a legszilárdabb bizalommal és legodaadóbb szeretettel körvezzük. Okt. 29-ike a város évkönyveiben kitörölhetetlen betűkkel lesz bevéve. Engedje a mindenható, hogy felségednek, sok éven át legyen áldott uralkodással, aok vára e hazának a német nép odaadó szeretetétől körvezzve Vilmos császár éljen!” A polgármester pohárköszöntőjére Vilmos császár szabadon, folyékonyan körülbelül következőleg válaszolt:

Midőn köszönetet mondok a fogadtatásért, melyben önök részesítettek, csak annyit mondhatok: meg vagyok hatva! Nem találok szavakat köszönetem kifejezésére. Hamburg városa nem ismeretlen előttem. Városukra két alkalomból emlékszem különösen kedvesen vissza. Első ízben szülei-met és fivéremet kísértem Kiebe; másodikban megdicsőült nagyatám kíséretében voltam itt. A fogadtatás mindkét alkalommal feledhetetlen volt. A mai örömnapot megboldogult nagyatámról rém maradt örökögnök tekintem. Ha északra utazom forrón szeretett hajórajomhoz, utam az önök feléi közt visz el. Ez előbb utazásaimról tettezt említés, melyeket csakugyan a haza békéje, kereskedelem, ipara és jóléte érdekében tettem. A nagy jelentőségű mű, mely ma nyert befejezést, az első jelentékeny mit a belpolitika terén uralkodásom alatt. Remélem, hogy Isten áldása lesz e műlön és Hamburg oly virágzásra fog jutni, mint eddig még soha. Önök közvetítették minden időben kereskedelmünket, de gondolatainkat és eszméinket is idegen országokkal. Valamennyien poharat emelve, Hamburg városának jólétéért és virágzásáért ürtük azt és isten áldását kérjük a városra. Eljén!

A császár esti 7 óraor utazott el. Előbb azonban — az eső miatt zárt kocsiában — körülkocsizta az Alster-medencézt. A ki világitás és a tűzijáték az Alsteren az eső dacára nagyzerint sikerült. A pályaudvaron a császár szívélyes búcsút vett a szenatoroktól. A lakosság a császárt egész útjában lelkesen megelégette.

Friedrichshagen Vilmos császár este 7 óra 50 perczor érkezett. A fáklyakal kivonult tűzoltóság sorfalat képezett. Bismarck herczeg birodalmi kanclért a császár a pályaudvarban a legszívélyesebben ödvözölte, ismételtlen melegen megrázva kezét. A pályaudvarból a császár a lakosság lelkesült „hurrah“ kiáltásai közben egyenesen a kastélyba hatott.

gen megrázva kezét. A pályaudvarból a császár a lakosság lelkesült „hurrah“ kiáltásai közben egyenesen a kastélyba hatott.

LEGUJABB POSTA.

— Az orosz csapatmozgalmak. Mint hírlík, a Bécsben nyugtalanságot okozó orosz katonai intézkedések ügye abban áll, hogy Kaukázsiából egy hadosztály az osztrák-német határ felé tettekt át, melynek áthelyezése azonban már a múlt évben el volt határozva. „Kreuzzeitung“ szerint egy orosz hadosztály Kazánból nyugat felé vonult, hova több hadosztály fogja megkövetni. Az orosz-örök közeli edes nagy haladásra tett, de valószínű, hogy a véd- és dacszövetség létrejöttét az angol és az osztrák-magyar diplomácia meg fogja búsítani.

— Uralkodók látogatásai. Mint határozottan állítják, Umberto király már januárban, a kamarai szünetök alatt teszi viszontlátogatását Berlinben. Ott fog hírszerint Ferenc József királylyal is találkozik és ezzel a mi királyunk viszontlátogatásának kérdése is rendbe hozhatók, még pedig úgy, hogy az elmaradna. Róma d o l f trónörökös azonban elutazik Rómába az olasz királyi pár meglátogatására.

— A czár elleni merénylet. Giers jubileuma. A Wolff-ügynökség jelenti: Illetékes helyről nyert értesülés szerint teljesen a laptalan az a hír, hogy Kutaisbet a czár ellen merényletet terveztek volna.

A „Norddeutsche Allgemeine Zeitung“ francia szövegben közli az ödvözöltáviratot, melyet Vilmos császár Giershez intézett. A császár táviratában úgy ödvözli Gierset, mint megbízható és öszinte közvetítőjét a hivatalos és személyn viszonyok, mely a császárt drága barátjával és közeli rokonával, Sándor császárral öszefűzi. — Giers válaszában szrenesének mondja magát, hogy uralkodója bizalma tolmácsává tette őt a barátság érzelmének, mely urát Vilmos császárhoz fűzi, valamint a két ország közt fennálló szívélyes egyetértés tradícióinak.

Giers orosz külügyminiszter, Kálnoky gróf ödvözöltáviratra küldött válaszában meleg szavakkban mondott köszönetet a megemlékezésért. A pétervári politikai körökben a Giershez minden oldalról jövő rokonszenves nyilatkozatokat békés megjegyzésekkel kísérik és különös súlyt fektetnek a Bécsből, Berlinből és Rómából érkezett gratulációkra.

„ARADI KÖZLÖNY“ (Megjelen mindennap)

Előfizetési feltételei.

Helyben házhoz hordva:

Egy évre	12	kr
Fél évre	6	—
Negyed évre	3	—
Egy hóra	1	—

Vidékre szétküldve:

Egyévre	14	fr
Fél évre	7	—
Negyed évre	3	50
Egy hóra	1	20

Felkérjük lapunk azon előfizetőit, kiknek előfizetése szeptember végén lejárt, hogy az előfizetést mielőbb megtenni szíveskedjenek, nehogy a lap szétküldésében fennakadás álljon be.

Az „Aradi Közlöny“ kiadóhivatala.

NAPTÁR.

Október 31. Szerda. Rom. kathol. naptár: Zenob. Prot. naptár: Kemény. Görög orosz naptár: (október 18.) Lukács ap. Nap kél 6 óra 44 perczor, nyugszik 4 óra 44 perczor.

Sport.

— Aradi falkavadászat. —

Október 31-én kurtisi kis erdő.
November 3-án szombat, Sofronya-pusztá Purgly major.
November 5-én, hétfő, Váserhalyi-csárda.
November 6-án, kedő, 85-ik őrház.
November 7-én, szerda, kurtisi erdő.
November 8-án, csütörtök, újfalusi őszáz ház.
November 9-én, péntek, 91-ik őrház.
—Délőlt 11-ór.

Károlyi Tibor gróf.

HIREK.

— ARAD ÉS VIDÉKE.

— Az „Aradi Közlöny“ szerkesztősege tegnap már átköltözködött az új helyiségbe: az aradi-és csanádi vasutak palotájába. A szerkesztősegi iroda a földszinten van és a nagy épület daczára igen könnyen meg-

található, a mennyiben a város háza felől fekvő kapun véve a bejárat: jobbra az első ajtó vezet a szerkesztősegebe. — Az „Aradi Közlöny“ szellemi részét illető minden küldemény ide intézendő, mert ellenkező esetben a pontos megjelenésért nem vállalhatunk felelősséget.

— Tarjányi Ákos 14. huszár ezredbeli főhadnagy, Tarjányi Vilmos köztisztvisletben álló aradi ügyvéd, pártunk előkelő tagjának fia századosná léptetett elő. Öszintén gratulálunk!

— Aradváros szűnyűgi bizottsága tegnap délután 5 óraor Salacz Gyula polgármester elnökele alatt ülést tartott. Jelen voltak: Institoris Kálmán! Urbányi János, Múlek Lajos dr. Hász Sándor, Schusztler Illés, Szalay Antal, Szontagh Gyula és Várjassy Lajos jegyző. Előkelő polgármester az ülést megnyitván, bemutatja a szűnyűgató által befejezett műsört, mely tudomásul vétetik. Jelenti ezután elnök, hogy Kreszányi szűnyűgató a szűnyűgató utaztatás és díszletek rongálását 15 frtót lefizetett. — Mosonyi Károly kérelmére megengedtetett az eddig is szokásban volt vasárnap délutáni előadások rendezése, melyekre úgy mint tavaly is félóra jegyek kiadtnak. Múlek Lajos dr. indítványára egyhangulag elhatározta a bizottság az igazoltatási számbiztetének kiegészítését felhívni. Figyelmeztetnek továbbá a bizottság, hogy a rendezésre ügyeljen fel és intézkedjék, hogy a felvonásokhoz ne legyenek olyan túlságos hosszúak.

— Az Eötvös Károly utja. Karánsebesről 29-iki kelettel írják lapunknak, hogy október 28-án Eötvös Károly, Mosonyi Sándor és Breiczianu Kornél oda érkeztek, minden valószínűség szerint tanácskozás végett a Doda-féle ügyben, mely a m. kir. kuria utóbbi határozata folytán a végkieljes stádiumába jutott. — Igazán felémelő érzés fogja el az embert, ha a híres szélsőbali vezér e veszedelmes nemzetiségi ultrák közt látja folyton buzogni azon az uton, mely már csaknem egészen közel vitte a „szélsőbali“ Eötvöst a nemzet megvetéséhez. — Csak előre!

— Esküvő. Kövér Ferencz birtokos szép és művelt Elvira leányát tegnap délelőlt 11 óraor vezette oltárhoz az aradi minorita templomban. Témányi Emil leczyuami tanár. Nászgyalogok voltak: Govrik Lajos és Ruttkay Pál, nászasszony: Govrik Lajosné szűl. Verzár Vilma; koszoruleány: Kövér Vilma. Az esketési szertartást a menyasszony nagybátyja Govrik Sándor szájai plébános vezérte. Sok szerenését a szép frigyhez!

— Az aradi tornaegyesület választmánya Robits eke Agoston dr. elnöklete alatt vasárnap rendez ülést tartott, melyen első sorban Sallai Béla dr., mint rendezőbizottsági elnök referált az Aradon lefolyt országos ünnepélyről, melynek öszes bevétele 1416 frt, kiadása 1720 frt volt, tehát van deficit 304 frt, mely öszeg a város által felajánlott 500 frtból fedeztetik. Határozatba ment, hogy az ünnepi kiadásokról és bevételekről szóló számadások haladéktalanul küldessenek fel a központi tornaszövetséghez, mely ezeknek alapján fogja Arad város gyűlését felkérni a hiany pótlására. Miközöl tagokul felvették: Dezerédi Bejczy László, Váserhalyi Géza, Gezsi Armin, Weil József, Elvás Armin, Mály Zoltán, Szathmáry Sándor, Hess Károly, Hess Vilmos, Schönwald Soma, Knapp Rezső, Kotzian József, Mezey Andor, Székely Salamon, Heinrich Sándor és Adler Lipót dr. indítványára kimondotta a választmány, hogy ezentúl a fölvetéle szóló ajánlásokat csak a választmány tagjai eszközölhetik, miután eddig az volt szokásban, hogy egy rendes tag is ajánlatható valakit. Végül felolvastattak az időközben leérkezett hígyrások, melyeknek érdemleges elintézése után az ülést véget ért.

— Hangverseny. Ra u György gondnokaművész november hó 18-án hangverseny rendez, mely szép műelővezetést fog nyújtani a zenakodolók közönségnek. A koncerten köze fognak működni: Weiss Sándor drné, kinek bravoures zongorajátékán már rég nem volt alkalma gyönyörködni a nagy közönségnek, Pajor Emília énekesnővel fogja fűszerezni a műsört, a férfiak közül Jánosy Béla dr., Dános Ferencz, Rudits Adám és Klein Soma igérték meg közreműködésüket. Ez alkalommal elő fogják adni (többek közt Beethoven nagyhatalú B-dur trióját, mely Aradon még soha sem mutatott be. A teljes műsört legközelebb lesz alkalmunk közölni.

— Az aradi városi iskolákba mostanig 2930 tanuló van beiratkozva, 147-el több mint tavaly ilyenkor.

— Az aradi kereskedő-iffak társulata jövő november hó első felében rendeli első férfi estélyét. Az estélyen, melyen a nem egyetli tagok is szívesen láttnak, Németh János szűntársulunk kitűnő tenoristája és Feenyéi Mór, kinek térvai mulokos felolvasása, még most is élénk emléken van a jelenlőtaknak, fognak közreműködni.

— Hotel-Garni Aradon. Sima István gőzfűrdőjét egyalakulban levő részvénytársaság fogja átvenni.

— Visszaadja a rózsát báró ur? — Ha minden áron parancsolja, nagy-ságos kisasszony az ellenszegülés felségért volna. — Oda nyujtotta Idának a rózsát, miután gyönyörű tekintettel retelt Fritze, a ki öszszehúzott szemöldökkel volt tanuja ennek a jelenetnek. Kattwitz tudta, hogy kinek volt szánva a rózsá.

Bodo kiragadta dűhös gondolataiból.

— Egy szóra, Fritz, — mondá ez, a fiatal orvost félre vezetve.

— Mit akarsz?

— A tanácsos egy állással kínált meg, van tudomásod róla?

— Igen.

— Mit tanácsolsz nekem?

— Elfogadni, amig jobbat nem találasz.

— Jól van.

Ebben a pillanatban kinyitlak az ebédő szűnyasz ajtai és az urak siettek, hölgyeket az asztalhoz vezetni.

— Bodo, tedd meg nekem azt a szűvességet és szabadság meg Bach kisasszonytól ettől a tolakodó barától — mondá Fritz. Vezesd te őt az asztalhoz, főleem, mint háziorvostól nagyon követelőnek nézne ki. De sics, mert máskülönbea meg-eloz Kattwitz ur.

— Így is úgy is eszembe volt.

Bodo épen megfordult, hogy kivigye szándékát, mikor Ida a báró karján haladt el mellettük.

— Már késő! — mormogá Fritz, halk szűttokkal kísérve szavait.

— Ha a bájos kisöské érdekel téged, nyugodt lehetsz. Tisztelt Kattwitz barátom aligha fog mely benyomást gyakorolni reá, — mosolygott Bodo.

— De halálra kinozza őt ostobaságaival!

— Remélem hogy túléli. De most bocsás meg, a tanácsos iranti tekintet kézzét arra, hogy valamelyik nő lovagja legyen; mint látom legtöbbnyire már el vannak foglaltak.

— Eu ottalmamba veszem ama falvirágok egyikét — mondá Fritz, a tulsó oldalra meuev.

Utközben hozzá lépett egy Inae.

— Weller doktor ur!

— Nos mi baj?

— Egy cselédleány kérdezett ön után.

Hogy lenne olyan szűvas, azonnal Boroni kisasszonyhoz jönni, a ki az előadás után vesélyesen megütegedett. A kocsi lent vár.

— Ez is még hozzá, — kacagott fel dűhösen Fritz. Nos, mindegy már. Hol van a küldőncz?

— Az előszobában, doktor ur!

— Azonnal jövek.

Fritz kutatva tekintett szét, vajon nem látja-e meg a tanácsost, de hiába. Majdnem az öszes vendégek öszszegyűlték az étteremben és Fritz elszántan ment az öltözőbe, hogy felszerelje magát az éjjeli utra. A folyosón Sándor közvetlen a karjaiba szaladt. Arca fel volt hevülve és modora még felengzőbb mint rendesen.

— Ifju, szivem doktora, jó hogy itt találalak — kiáltott. Hadd köszönjem meg, hogy ajánlottál. Az est pompás, már harmincz ismereteket csinaltam és egy fél tonozat meghívót is kaptam a tétre. Szerencsém meg van alapítva. Találd ki, mi történt velem.

— Nincs időm, bocsásás el.

— Már olyan nincs, hallgass ide, doktor, pompás téde a téle-tem volt itt egy kis libával, Buchanan kisasszonnyal — buta mint a bűn, de az öregnek pánza annyivan, mint a polyva. A leány már az örlétség szeret. Beszélj halkan, kedves fiam, ott van a női öltözőben. Ki tudja, mi pihen az idők háttérében, talán nemsokára a lakodalmonam táncolunk és én veszek egy villát az állatkert-utczában. Százezer tallár már megengedhet magának illesmit az ember. Es most hadd üljessenek meg, ha gazdagon is házasodom, azért búské nem leszek.

— Nagyon kedves tőled, — mondá szárazon Fritz, de most hagyj egyszer szöhoz jutnom. A Boroni utánam küldött, távoznom kell.

— Most, a vacsora előtt? Hadd várojon, barátom és kövess a terembe, a hol tej és méz folyik.

— Vedd át a tanácsossal szemben a mintegelőzést nirtelen távozásom miatt, — folytatá nyugodtan Fritz, — ha lehetséges, ismét visszatérek. Es most menj, hogy el ne vezít-d hölgyedet és a százezer tallérbani reményeidet.

Sándor visszatért a terembe, Fritz felvette a felső kabátját és szűntan beszalolt a várakozó esedéllet a öerkocsiba, mely azonnal tovább robogott a főváros éjjel csendben nyugvó utcaiban.

(Folytatása következik.)

HINDY ARPAD.

